

[Ivar Nørgaard.]

Jeg håber, at vi kan få alle disse ting frem ved behandlingen i lønningsudvalget, og jeg vil sætte overordentlig stor pris på, at man i denne nye sag også får indhentet udtalelser fra administrationsrådet og fra statsrevisorerne for at få hørt, hvordan de bedømmer regeringens politik og dens forhold til, hvad der hidtil har været sagt af disse organer om denne sag.

Adam Møller: Det konservative folkeparti indtager en velvillig holdning til de lovforslag, som her er til behandling. Vi mener, at det antal stillinger, som er optaget på normeringslovforslaget, er udtryk for en sund balance.

Det er klart, at man på den ene side må være interesseret i, at der for de ansatte på statens arbejdsplads skaffes gode arbejdsforhold, således at der virkelig er mulighed for at udføre det arbejde, som staten pålægger de pågældende, både så der tages hensyn til personalet og således, at denne tjeneste varetages på en for borgerne tilfredsstillende måde. Borgerne kræver naturligvis, at disse arbejdsopgaver bliver løst, og de skal løses.

Men det er på den anden side også klart, at det må være således på den offentlige arbejdsplads, at man her iagttager nøjagtig det samme hensyn, som konkurrenceforholdene gør det nødvendigt at iagttage på de private arbejdspladser, nemlig at der ikke ansættes flere end nødvendigt for at udføre den pågældende tjeneste på en betryggende vis. Det har borgerne også et rimeligt krav på.

Det fremgår af bemærkningerne til normeringslovforslaget, at der har været betydelig flere ønsker fra styrelserne om oprettelse af nye stillinger end det antal, som man fra regeringens side er nået frem til at fremsætte forslag om at oprette. Det er dette, jeg mener er et udtryk for en sund balance imellem de hensyn, som må tages både til en effektiv udførelse af arbejdet, til gode arbejdsforhold og til en begrænsning af statens udgifter. Må jeg tilføje, at jeg i øvrigt også mener, at det ud fra et snævert tjenestemandssynspunkt tjener et godt formål, at man ikke ansætter flere i det offentliges tjeneste end højest nødvendigt. Det er jo en kendt sag, at det ikke er alle steder her

i samfundet, man har den helt store forståelse for det arbejde, tjenestemændene udfører, og hver gang der ansættes overflødig arbejdskraft — hvis det skulle ske — vil dette naturligvis blive anvendt som et angrebepunkt på tjenestemandstanden i al almindelighed. Også derfor mener jeg, at den balance, som regeringen har tilsigtet, og som jeg synes den i rimelig måde har opnået ved dette, er god.

Det forekommer mig også — i modsætning til den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti — at det er hensigtsmæssigt, at vi på nuværende tidspunkt får behandlet dette normeringslovforslag, således at vi kan få tilvejebragt et ajourført grundlag for den indplacering, der skal ske, når vi når til et resultat i tjenestemandskommissionen og kan få forelagt en ny tjenestemandsløvgivning.

Jeg så nok, at der blev sat et spørgsmålstegn ved, om vi nu nåede et resultat på det tidspunkt, da regeringen tilsigtede dette. Jeg ved ikke, om det egentlig fremmer tendensen til at nå et resultat, at man stadig væk stiller sig så skeptisk over for det. Det er i hvert fald ganske klart, at det er regeringens hensigt at nå et resultat, og det var det også, forrige gang vi prøvede på at få et. Men selvfølgelig er det ikke altid således, at ønsker bliver til realiteter. Det har før vist sig, at det ikke var muligt for tjenestemandskommissionen at blive enig om at afgive en betænkning, og vel næppe nogen minister, uanset hvilket parti han kom fra, ville ønske at fremsætte et forslag, før der forelå en betænkning fra den nedsatte kommission. Det må altså være rimeligt at afvente resultatet fra kommissionen. Men hvis der er den samme vilje hos de politiske og personelorganisationernes repræsentanter i kommissionen til at nå et resultat som den, ministeren har til at nå et resultat, tror jeg, det kan lykkes at nå dette resultat. Der hører også med hertil, at man ikke fra andre, ikke-tjenestemandsgesandtsorganisationers side, som står uden for tjenestemandskommissionen, søger at spænde ben for dette arbejde. Vi har i tidligere situationer set f. eks. LO optræde på en sådan måde, at en række organer inden for tjenestemandsgesandtsorganisationerne har taget afstand fra den fremgangsmåde, der derved blev anvendt,